

BEATLES

**repertoár
malé scény**

ROČNÍK 4 | 1966 | ČÍSLO 5

Kresby
Johna Lennona
z knihy
In his
own write,
vydané
londýnským
nakladatelstvím
Jonathana
Cape

BEATLES

JOSEF
ŠKVORECKÝ

PÍSEŇ
zapo
menu
tých
LET

Zpěvačka měla obrovskou hubu, doslova i v přeneseném smyslu. Velikou a skvělou. Když ji otevřela naplno, při závěrečném ááá, které se tak dobře zpívá, obličej kolem ní se docela ztratil, až na zelené, dosud trošku rozpačité oči. A z narůžovělé tmy zasvítily bílé, zdravé, perleťové zuby osmnácti let:

To, po čem toužím,
to, po čem toužím,
to, po čem toužím,
ty mi dáááš!

A pak obligátní hluboký záklon s rukama pozdvíženými k zlatému stropu sálu, kvarteto mladíčků kolem ní si stouplo na špičky a naopak se mírně předklonilo, aby se mohlo vyladit do širokého, efektního akordu, mladý muž kamenné tváře s elektrickou kytarou klopýtl přes poslední break, jonika se vzepjala do fortissima. A pak se to všechno utopilo v hlo-mozu entuziastického davu v sále.

Rozhlédl jsem se a začal jsem si tu připadat jako cizí těleso. Když je člověku teprve čtyřicet, zdá se mu dvojnásob neuvěřitelné, že ti téměř dospělí hošáci, kteří tu hltají twist jako zvěstování Spasitele, a ti úhledně namoděnění zajišci v sukních nad kolena nebyli ještě vůbec na světě, když my už jsme se potýkali s **hot** a **ad. lib.** sóly ve skladbách Emila Ludvíka a Counta Basieho. Ale je to tak. A je to smutné. Pro nás, myslím.

Big-beat na pódlu se ukláněl. Prkenně, neobratně. Nic profesionálního, stejně jako jejich hra a jako jejich zpěv. Ale byli mladí, elektrizovaní, svítilo za nimi zelené oko zesilovače, všechny tři kytary se leskly glazurou a tenorsaxofonista měl pozlacený nástroj. Zářili těmi nástroji i v obličejích, zpěvačka s báječnou hubou, v doma ušitých šatech, se přešťastně ukláněla, nerafinovaně zrůžovělá blahem a pořád trochu rozpačitá, a publikum zdvíhalo Kaina.

„Senza, co?“ řekl Ruda vedle mě.

„Myslíš tu slečnu nebo tu muziku?“

„No jasně slečnu.“

„Trošku distonuje, ne?“

„Ale ten swing! A teprve začíná. Počkej za rok. Bude z ní druhá Plarlka. Od podzimu má angažmá v Radionu.“

Hm, pomyslel jsem si a znova jsem se rozhlédl kolem. Takový dav, který se živí deskami, šlágry z rozhlasu, písničkami z televize. Snad z ní bude ta druhá Plarlka. Ta první, jediná a neopakovatelná,

to stejně sama nestačí všechno obhospodařit. Média se množí, potřebují pořád víc a víc muziky, víc a víc zpěvaček, víc a víc twistů, madisonů, bůhvíčeho.

Big-beat se pomalu ubíral ze scény. Když nám bylo dvacet, nebyly televize. V rozhlasu platil F. A. Tichý, a kdo chtěl gramodesku, musel do prodejny přinést starou. Nebo zacvakat stokorunama. Ale muziku jsme hráli trochu komplikovanější. Swing. A potom, aspoň jsme to zkoušeli, be-bop. Ale v té době já už přestal. Frenetické orgie v sále se utišily, na pódiu už seděl další orchestr. V životě jsem ho neslyšel, jenom jsem věděl, že existuje. Nikdy nenahrával na desky. Estrádní výplň. Spustili nějaký foxtrott a k mikrofonu přistoupila zavalitá, starší zpěvačka. Mohlo jí být tolik co mně. Asi o něco míň. Pětatřicet, sedmatřicet. Začala zpívat malým, ale ohebným altem nějaký nijaký text. Připadala mi známá. Nevěděl jsem odkud.

„Kdo to je?“ obrátil jsem se na svého pražského přítele, který byl i ve čtyřiceti pořád ažur na kdejaký hlas okolo pražských estrádních pódíí. Starý mládenec bez postavení, kterému už zbývá jenom tahle osmnáctiletá žena v množném čísle, jenom ty pastelové baloňáčky, které visí v šatně v juldě při odpoledních čajích jako malé tropické ovoce.

„Venci Kavanová,“ řekl automaticky.

Venci Kavanová, neznám. Totiž znám. Vím, stejně jako vím o tom orchestru, že někde zpívá, v Baroku nebo v Pygmalionu nebo kde, dokonce jsem v nějakém průjezdu někdy zahlédl její trochu pomačkanou fotografii pod starobylým záhlavím Tabarin Dancing, jednu z těch tváří, z kterých se nestaly druhé ani třetí Pilarky, ani nestanou.

Ale teď mi připadala známá.

A pak spustila scat.

Najednou jsem věděl, kdo to je. Tenkrát, bylo to v roce 1951, z toho byl průser podle všech předpisů. Vyslychali nás na divizi; nejdřív každého zvlášť a potom všechny dohromady, a politruk divize se tvářil, jako kdyby šlo o velezradu. Nešlo o velezradu. Šlo o docela prostou věc, a ani jsme to nemysleli zle. Šlo o Maršála Buďonného, kterého jsme si trochu zezwingovali.

Konec konců, neměli to na nás chtít, tu masovou činnost. Mohli nám místo toho lbežného contradictio in adiecto, kterému se říkalo organizované volno, dávat propustky do Pilovic a holky v pěti tamních hospodách a v klubovně ČSM by nás zaměstnaly natolik, že by nám asi nebylo napadlo zeswingovávat Buďonného. Ale takhle po celodenním zaměstnání na tankodromu a s vyhlídkou na večerní zaměstnání v učebně motorů jsme dali přednost masové činnosti a optimistickým písním Radima Drejsla.

Band jsme dali dohromady dobrý. Chci říct vojensko-estrádní soubor. Čtyři saxy, dvě trumpety a jeden docela tailgatový trombón, na němž si vyléval srdce jakýsi nadporučík, který do uniformy spad po paragrafu. Samozřejmě na Drejsla jsme čenžovali klarinety, housle a přeskakující flétnu, ale jinak zaranžoval náš klavírista řadu kantát na J. V. Stalina a ód na děla a jiné střelné zbraně ve stylu Glena Millera, takže jsme byli asi jediným hudebním tělesem, které v té době oslavovalo generalissima glissandujícími saxofony. A taky toho Buďonného. Mímoto opatřil klavírista v Pilovicích zpěvačku, která tam byla na prázdninách, chodila do třetího ročníku konzervatoře a v našem pořadu zpívala Baladu o korejské dívce stylem Vlasty Průchové, hezkým, číslým altem.

To je jasné, že holka, a docela hezká holka, ve vojenském táboře, kam ji pouštějí na propustku, protože zpívá se souborem, je už tak dost předmětem veřejného obdivu a tajné nešťastné lásky. Ale ona zpívala opravdu dobře. Opravdu výborně. A navíc se jmenovala Venuše. Paroubková nebo jak. Ale Venuše. Už to jméno mi bralo dech, a připadalo mi, jako by holka s takovým jménem pobíhala vlastně pořád nahá, ale neměla se taky zač stydět. Kdyby tehdy byla nějaká Pilarová, řekl bych, že z Venuše bude první a půltá Pilarka. Jenže tenkrát nebyla žádná Pilarová. Tenkrát jako poslední Mohykán tvrdošíjně odolával Karel Vlach, zatímco ponuří odborníci se snažili nahradit v tanečních orchestrech saxofony celly cestou dekretální. Tenkrát se po estrádách neválel twist. Hrály se dubínky a něco, co vypadalo na dvanáctiletého Smetanu nebo na tajné kompozice paní Dvořákové, tak něco.

Naštěstí byl velitel praporu totální hu-

dební analfabet a nerozeznal kytaru od hacašprndy. Jeho ZVP byl vzdělán toliko na teoretických brožurkách a myslel si, že když se to hraje v tankistických uniformách, a ne v bílém saku s úzkým motýlkem, že to není jazz. Velitel nám dokonce dal zhotovit pultky podle mého nákresu, docela regulérní jazzové pultky, jenomže s přední deskou v podobě pětihranné husitské pavézy, uprostřed s pozlaceným palcátem. A přes tu husitskou pavézu zazněl tedy na slavnostní večeři v Den armády ten zeswingovaný Budonný. Ke všemu navrch ho zazpívala Venuše Paroubková a jeden chorus si za improvizovala jako scat.

Dnes už nevím, jestli byla větší chyba ten scat nebo ty jazzové pultky v podobě husitských pavéz. Největší chyba byla, že v sále seděl nějaký ausácký generál nebo taková podobná šarže, prostě něco, co chodí půvabně ozdobeno lampasy. Toho naše tankistické uniformy nezmýlily. Rozeznal hudbu duševní bídy bezpečně.

Průšvih byl hrozný.

„Ty stojánky na noty! To je vrchol!“ prskal generál. „Myslíte si, že jste v nějakém baru nebo co? Co? Jste na vojně, soudruzi! Takový posvátný symbol, posvěcený krví, a vy jako kdybyste byli nějakýj R. A. Dvorský a jeho Melody Boys!“

Pultky mu ležely v žaludku ze všeho nejvíc, snad ještě víc než ten Budonný v synkopách. „Ale my si do armády úpadkovou hudbu pašovat nedáme! My si v armádě s takovými, kteří by nám sem chtěli pašovat úpadkovou hudbu, poradíme! My s nima zatočíme! Rozumíte, soudruzi?“

„Rozumíme, soudruhu generále (nebo plukovníku nebo co to bylo!)“ odpověděli jsme sborem, a pak jsme se vezli.

To jméno, Melody Boys, nám zůstalo, když jsme pak v kompletním obsazení, až na paragrafa trombonistu, zametali až do konce vojny divizní rajóny a kopali kanalizaci za novostavbami důstojnických domů.

Paragraf na tom vydělal, protože toho z vojny vyhodili.

Venuše byla civil, takže se jí to tak moc celkem netýkalo.

Ta obtloustlá zpěvačka na pódiu zpívala scat. Hezky. Přesně, volně, s velikým swingem. Ale byla tlustá a měla dobrácký obli-

čej a vyšisované řídké kadeře kolem něho.

V řadě přede mnou vyprsklo několik zajíčků. Někajý sedmnáctiletý masturbát se ozval krákvavým hlasem: „My sme ta těžká pára!“ a zajíčkové znova vyprskli. Humorista se překonal: „Vole, vidíš jít? To je vodvaz!“ Kousl jsem se do rtu. Bylo mi, jako kdyby se smáli mně.

Dozpívala a sem tam se ozval vlašnoučký potlesk. Kde jste, dobrosrdeční Američané, řekl jsem si v duchu, kteří tleskáte tlustým starým černoškám, až se vám na dlaních dělají mozoly? Tenhle údajný národ muzikantů letí na mladé maso. A rychle jak Gagarin. Za sufity se nedomluhově vyhnul nějaký jiný big-beat s elektrofony, který tam už byl připravený. Vstal jsem, řekl jsem Rudovi Musím kamsi, protlačil jsem se našvihnutou řadou a zahrnul jsem pod galeriemi k zákušlím.

Venuše tam nebyla. „Paní Kavanová? Ta dělá dole v baru,“ řekl mi chlápek ve fialovém saku s atlasovými výložkami a se saxofonovou kšandičkou kolem krku.

„Ale před chvilkou zpívala tady,“ řekl jsem.

„Jo, to byl kšeft,“ řekl chlápek. „To si sem jen vodskočila. Zpívá dole v baru.“

Dole v baru bylo barové přitímní a mezinárodní společnost. Tuzexky, snědí hamleté ve smokinách, stříknuté služební cesty a tak. Venuše seděla na židli vedle pianisty a zamyšleně se dívala do prázdna.

Obešel jsem parket a zahleděl jsem se na ni. Za chvilku ucítila můj pohled a šlehla po mně hostejným očima.

Zašklebil jsem se na ni.

„Ahoj, Venuše!“

„Tě pic,“ odpověděla. Zřejmě si myslela, že jsem natankovaný.

„Nepoznáváš mě?“

Pohlédla na mě pozorněji. Měla oči zelené jako ta osmnáctiletá twistrálovna nahoře. A taky takovou hubu. Jenomže kolem toho všeho byly už počínající vrásky, bylo tomu už hodně přes třicet. V očích se jí nezalesklo poznání.

„Nepoznáám,“ řekla. „Měla bych tě odněkud znát?“

„To měla,“ řekl jsem, a pak jsem si uvědomil, že vlastně neměla. Ona byla ta

hezká dívka u mikrofonu, já byl jenom krátkozraký četař, jeden ze saxofonistů. Jedenáct mužů a jedna dívka. Věnovala se tehda jenom klavíristovi. Hleděla na mě pořád bez jiskřičky poznání.

„No teda,“ řekl jsem, „vlastně neměla. Ale řeknu ti heslo: Pilovice.“

Přimhouřila oči. „Počkej,“ řekla. „No, seš to ty. Kálecký —“

„Lavecký,“ opravil jsem ji. „Miroslav Lavecký.“

„Těbůh, Laveckej,“ řekla přátelsky a podala mi ruku. „Ale že se zeměkoule vod tý doby párkrát votočila, co?“

„To ti řeknu,“ zašklebil jsem se na ni. „Hele, nemůžeš si jít na chvíli sednout k baru?“

„Po tomhle fláku pauzujujem,“ řekla. „Přijdu tam za tebou.“

Zazpívala ještě jednu písničku. Oliwer Twist. Poslouchal jsem pozorně. Nebylo to o nic horší než ta twistová princeznicka nahoře. Spíš to bylo lepší. Ale tady na to nebylo publikum. Hamíté, služební cesty, sexuální pracovnice. A nahoře nebylo publikum na ni.

„Tak tys zůstala u muziky?“ řekl jsem, když si ke mně přisedla.

„No,“ řekla. „A ty ne?“

„Já ne,“ řekl jsem skoro smutně. „Dělám plánovače v jedné fabrice v Liberci.“

„Seš ženatej?“

„Sem. To víš. A ty?“

„Taky. Mám tři děti,“ řekla Venuše.

„To je ohromný.“ Nevěděl jsem, co k tomu říct dál. Zeptala se:

„Ty nemáš?“

„Mám. Jedno. Holku. Půjde do pátý třídy.“

„Moje nejstarší taky. Poslyš — to už je — jedenáct, dvanáct let, víd?“

„Dvanáct.“ Pak jsem se pokusil změnít téma. „Já jsem nevěděl, že seš to ty! Kavanová. To bych za tebou byl dávno zašel. Jezdím do Prahy dost často.“

„No, sem to já,“ řekla.

„Manžel je taky muzikant?“

„Je,“ řekla. „Ten basák, jestli sis všim.“

„Tady v té kapele?“

„Jo.“

„Aha, tak proto —“ zarazil jsem se. Zase jsem nevěděl jak dál. Na absolventku pěveckého oddělení konzervatoře tohle nebylo moc parádní zaměstnání. „Měl jsem dojem, žeš dělala operní zpěv — ale asi nebyly místa, co?“

„Dyt' mě přece vyrazili,“ řekla věčně.

„Jak, vyrazili?“

„No, vyrazili. Vylhl. Po tom vašem koncertě.“

„Cože?!“

„No po tom Buďonným,“ řekla, a ve mně se zastavilo srdce.

„Někdo na mě dal hlášku na konzervě a jedna soudružka z výboru ČSM si to tam vzala za své.“

„Kvůli tomu zeswingovanému Buďonnému? Jenom kvůli tomu?“

„No jasně. Copak to bylo málo? Tys to nevěděl?“

„Ne. Já měl pak ještě průšvih kvůli opuštěnému — byl jsem v base —“

„Na rok dištanc,“ řekla Venuše. „Měla jsem jít do Ostravy na brigádu. Převychovat, chápeš? No jenže já jsem se mezitím vdala a měla jsem děcko, tak jsem tam nešla a na konzervu jsem se tím pádem nemohla vrátit.“

„A začalas zpívat s kapelou?“

„Kdepak. Tehdy přece skoro žádný kapely nebyly. Ani žádný twistový horečky. A kdyby byly, tak voni by je z nich byli rychle vyléčili. Kdepak.“

„A cos teda dělala?“

„Nějakej čas jsem byla v Trávnici, tam mě dostal jeden známěj varhaník, kterej se honem přeskolil na cimbál, ale toho odtamtud vyrazili kvůli nějaký blbosti, nekoletivní chování nebo co, tak jsem šla za chvíli taky. Pak jsem měla druhou holku a pak kluka, no a pak jsem začla zpívat s kapelou. To už to zas šlo do módy. A sem tam nějakej ten kšeft nahoře nebo v Juldě a tak.“

Trošku mi to vzalo dech. Trošku hodně. Abych něco řekl, řekl jsem:

„V televizi taky děláš? Že jsem tě neviděl.“

„Málo,“ řekla Venuše. „Už jsem stará koza, to víš.“

„Ty blázne. Vypadáš nádherně.“

„Na tři děti, víd?“

MISERY

Hudba: John / Text: Paul

Tempo Medium 4

You've been treating me bad - Mis-er-y (With a beat)

I'm the kind of guy - who never used to cry - But now you're treating me

bad Mis-er-y I've lost you now I'm sure - I

won't see you no more - It's gonna be a drag - Mis-er-y

I re-mem-ber all the little things we've done You'll remem-ber

and you'll be the lone-ly one lone-ly one Please come back to

me - 'cause ev-'ry-one can see - With out you I will

be - in Mis-er-y. Mis-er-y.

© by Northern Songs Ltd., London W. C 2

BEATLES:

DO YOU WANT TO KNOW A SECRET

Hudba: John / Text: Paul

You'll never know how much I really love you you'll never know how much I really care?

Ref.
C Emi E^bmi Dmi7 G7 C Emi E^bmi Dmi7 G7

Listen do you want to know a se-cret, do you promise not to

C Emi E^b Dmi7 D^b C Emi E^bmi Dmi7 G7

tell, who a Closer, let me whisper in your

C Emi E^bmi F G7 F G7

ear, Say the words I love to hear I'm in love with

Ami F G7 F Dmi Ami Gmi

you. - O o o o o I've known the secret for a week or two, -

F Dmi Ami Gmi Dmi7 G7 C Emi E^bmi

no - bo-dy knows just we two. Closer,

Dmi7 G7 C Emi E^bmi F G7 F

let me whisper in your ear, Say the words I love to hear

G7 Ami F G7

I'm in love with you - O o o o o

F G7 C Ami F G7 C Ami F G7 C

o o o O o o o o o o o o o o o o

© by Northern Songs Ltd., London W. C 2

BEATLES,

THE NIGHT BEFORE

Hudba: John / Text: Paul

Medium Beat

1.-3. We said our good byes - [On the night before] Love was in - your
 2. Were you tell- ing lies - Was I so - un-
 eyes - [On the night before] Now to-day - I find
 wise - When I held- you near
 you have changed your mind Treat me like you did - thenight be-fore
 you were so - sincere
 Last night is the night - I will re - mem - ber you by
 When I think of things we did - it makes me wan-na cry-
 like the night be- fore

© by Northern Songs Ltd., London W. C 2

BEATLACHÁNÍ

Američan Anthony Bland se probíral milostnými dopisy, které přišly Beatlům. Nejzajímavější nakonec shrnul do knihy. Paul McCartney drží primát nejen v počtu dopisů, ale patrně i v zajímavosti. Například: „Milý Paule! Myslím, že jsi sexuálně velmi přitažlivý, i když nevím, co to znamená...“

„Nedáváme interview bělochům!“ — křičel na tiskové konferenci John Lennon. „Jenom barevným novinářům. Ty ostatní nakopneme, jako Charlie Mingus!“ (Pozn. aut.: Černošský jazzman Mingus je proslulý svou nálado-
 vostí a nenávistí k snobskému publiku.)

I SAW HER STANDING THERE

Hudba: John / Text: Paul

Moderato

Well she was just seven-teen You know what I mean
she looked at me And I, I could see

And the way she looked was way beyond com- pare So
That be-fore too long I d fall in love with her

how could I dance with an- o - ther- Oh - when I saw her
She wouldn't dance with an- o - ther- Oh - when I saw her

stand - ing there. Well Well my heart went
stand - ing there.

room when I cross'd that room And I held her hand in

mine Oh we danced throught the night And we

held each other tight - And be-fore too long I fell in love with her

Now I'll never dance with an- o - ther - Oh - when I

saw her stand- ing there. Since I there.

© by Northern Songs Ltd., London W. C 2

BEATLES...

YOU LIKE ME TOO MUCH

Hudba i text: George

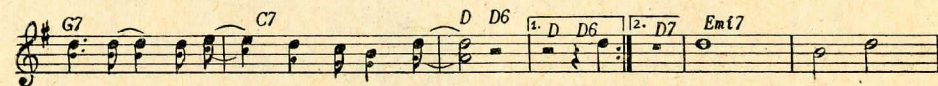
Though you've 1. gone a-way - this morn - ing you'll be back - a - gain - to-night
 2. tried before to leave - me but you ne - ver had - the nerve
 3. I will foll - ow you - and bring you back - where you be-long

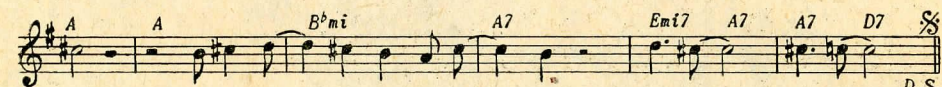
- Telling me - there'll be no next- time if I just - don't treat you right
 - To walk out - and make me lone- ly which is all - that I de- serve
 - 'Cause I could - n't real- ly stand- it I ad- mit - that I was wrong

- You'll never leave - me and - you know it's true -
 - You'll never leave - me and - you know it's true - 'Cause you
 - I wouldn't let - you leave - me 'cause it's true -

like me - too much - and I like you - 2. You've I real-ly

do And it's nice- when you believe - me if you leave me - D.S.

'Cause you like me - too much- and I like you -

© by Northern Songs Ltd., London W. C 2

BEATLACHÁNÍ

O Ringových prstenech se mluví pořád. „Mám jich 2761,“ říká Ringo, „ale nosím jen čtyři, protože ty ostatní bych nedostal na ruce.“ Ptali se ho, proč je vůbec nosí. „Abych se nemohl dloubat v nose.“ A proč je nosí na obou rukách? „Bojím se, že kdybych je nosil jen na jedné, měl bych jedno rameno níž.“

RINGO + GEORGE + JOHN + PAUL = BEATLES

YOU CAN'T DO THAT

Hudba: John / Text: Paul

Moderato

G G7 G7

I got something to say that might cause you pain - If I

C7

catch you talking to that boy a-gain- I'm gonna let you down - and leave you flat

G7 D7(-10) C9 G7

Because I told you before Oh - You Can't Do That

D7 G7

Well it's the second time I've caught you talking to him- Do I have to tell you one more time I
Please listen to me if you wanna stay mine- I can't help my feelings I'll go

C7 G7

think it's a sin- I think I'll let you down - let you down - gonna let you down and
out of my mind- I know I'll and leave you flat -

D7(-10) C9 G

leave you flat Because I've told you before - Oh - You Can't Do That

B7 Emi Ami Bmi

Ev-'ry bod-y's green 'Cause I'm the one who won your love

G B7 Emi Ami

But if it's seen You're talking that way - They'd

Emi D7 D.Sal.C.

laugh in my face - So-

CODA G

that

© by Northern Songs Ltd., London W.C.2

BEATLES;

YOU'VE GOT TO HIDE YOUR LOVE AWAY

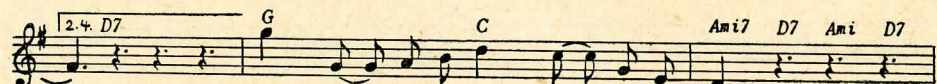
Hudba: John / Text: Paul

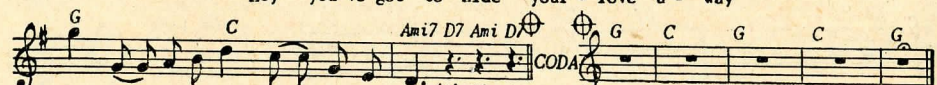
1. Here I stand head in hand - turn my face to the wall
2. Ev-'ry where - peop-le stare each and - ev-'ry day
3. How can I ev-en try I can - never win
4. How could she say, to me love will - find a way

If she's gone I can't go on - feeling two foot small -
 I can see them laugh at me - and I hear them say -
 Hear-ing them - see-ing them - in the state I'm in -
 Gath-er round - all you clowns- let me hear you say, -

Hey you've got to hide your - love a - way

Hey you've-got to hide your love a-way 4th. time to

© by Northern Songs Ltd., London W. C 2

BEATLACHÁNÍ

Kvůli nosu měl Ringo od začátku potíže. Báł se, že jeho velikost odpuzuje novináře: jinak si nedovedl vysvětlit, proč při tiskových konferencích se jeho jediného nikdo nic neptá. Později, po úspěchu v Americe, se ho novináři dotazovali, jestli někdy pomýšlel na to dát si udělat plastickou operaci.

„Říkal jsem si kdysi, že bych to snad nějak udělal, kdybych měl autonehodu nebo něco takového. Plánoval jsem, až by mi doktor třeba sešival tvář, že bych mu jen tak nadhodil: Když už jste v tom, co kdybyste mi ubral trochu nosu, co vy na to?“

Ale teď už se se svým nosem smířil.

„Ostatně má to i své příjemné stránky. Mohu číchat mnohem víc než druzí lidé. A taky víc, líp a snadněji smrkám. Tak proč se trápit?“

I WANNA BE YOUR MAN

Hudba: John / Text: Paul

I wanna be your lover ba-by I wanna be your man -
 Tell me that you love me ba-by Tell me you un-der-stand
 Tell me that you love me ba-by Tell me you un-der-stand
 I wanna be your lover ba-by I wanna be your man -

I wan-na be your lover ba-by I wanna be your man.
 Tell me that you love me ba-by Tell me you un-der-stand
 Tell me that you love me ba-by Tell me you un-der-stand
 I wan-na be your lover ba-by I wanna be your man.

I wanna be your man - I wanna be your man -

I wanna be your man I wanna be your man. - CODA

© by Northern Songs Ltd., London W. C 2

BE ATLAČĀNĪ

U strážnice v Leicesteru si dává jeden policajt podepsat fotografie a vtipkuje:
 „Tak koukám, že máte ten samej vůz jako loni. Nejsou prachy, co?“

„Ano,“ odpovídá Lennon. „A vy máte proklatě stejnou uniformu jako před rokem. Copak, copak?“

Jedno z typických setkání Beatles s vysokými kruhy.

Vévoda z Edinburghu: „Slyšel jsem, že jste napsal knihu.“

John: „Ano, pane.“

Vévoda: „Taky jsem nějakou napsal. Musíme si je vyměnit.“

John: „Zajisté, pane.“

Vévoda: „Ani nevíte, do čeho se pouštíte.“

rms 5

BEATLES

JOHN LENNON

doprovodná kytara

Uznávaný vedoucí liverpoolské čtveřice. Nejsilnější, nejrozhodnější, nejdřezší. Jeho hlas zní příjemně ve vysokých polohách a Beatles mu vděčí za ty fistule, které po nich napodobuje kdekdo; zní drsně a divoce v rychlých, křičených rock'n'rollech; zní vztekle, když řve na publikum „Tak buďte už zticha!“; zní unaveně, když se přiznává „Kdybych si tak mohl ten úsměv pro lidi namalovat na tvář... Někdy se divím, v jakém pekle se vlastně bavíme.“ Lennonův humor je sarkastický a nebere servítky. Na otázku, jaký je Cliff Richard zpěvák, odpovídá: „Je to hodný hoch a jeho matka může být na něj hrdá.“ Když jednou při natáčení desky vytkl manažer Brian Epstein Paulovi, že zpívá falešně, John na něj štkl do kabiny: „Natáčíme my! Vy si počítejte svá procenta!“

NAROZENINY: 9. října, šestadvacáté. — RODIŠTĚ: Liverpool, stejně jako všichni Beatles. — BYDLIŠTĚ: Nový dům v Surrey. — MÍRA: 180 cm. — VÁHA: 72 kg. — OČI: Hnědé. — VLASY: Hnědé, — SOUROZENCI: Dvě nevlastní sestry. — MATKA: Zemřela, když mu bylo patnáct. — OTEC: Freddie Lennon. „Nechci o něm nic slyšet. Neviděl jsem ho od chvíle, kdy mi zemřela matka. Nikdy mi ničím nepomohl. Ať si dělá co chce.“ Dělá: nazpíval desku o svém putování po mořích, That's my life — To je můj život. Podle úsudku odborníků jí nemohlo pomoci ani populární synovo příjmení. — MANŽELKA: Cynthia. John jí říká Cyn. Vzali se, když mu bylo málo přes dvacet. Mají tříletého syna. — VZDĚLÁNÍ: Nejdříve střední škola v Dovedale Road, kde ho učitelé neměli rádi. „Štval jsem je tím, že jsem si v nejnevhodnějších chvílích přeříkával takovou divnou věc — Šťastné tuláky. Pak mi to zakázali. Ale spíš asi měli vztek proto, že jsem při modlitbě jedl čokoládu

nebo že jsem se opičil po plaveckém instruktorovi." Později gymnasium v Quarrybank; seznámil se tu s Paulem.

Založili skifflovou skupinu Quarrymen. – HUDEBNÍ VZDĚLÁNÍ: Žádné.

Dodnes dobře nezná noty, stejně jako ostatní Beatles.

Na banjo ho naučila hrát matka, na kytaru Paul. Později odposlouchal a odkoukal způsob hry na klavír a na foukací harmoniku. –

VLASTNÍ SKLADBY: Už přibližně sto, společně s Paulem. Skládají dohromady, oba hudbu, oba text. – PŮVODNÍ ZÁJEM: Malovat. „Takový tý nádherný žábý na reklamu zubní pasty.“ Ale liverpoolskou College of Art (na způsob naší UMPRUM) nedokončil. –

PRVNÍ ELEKTRICKÁ KYTARA: Z peněz vydělaných o prázdninách v Hannoveru v NSR, kam odjel pracovat jako sezónní dělník. –

HUDEBNÍ VZORY: Zpěváci a kytaristé, Američan Elvis Presley a Angličan Lonnie Donegan. – KONÍČEK: Literatura. „Baví mne pozorovat, jak se různí lidé smějí různým věcem...“

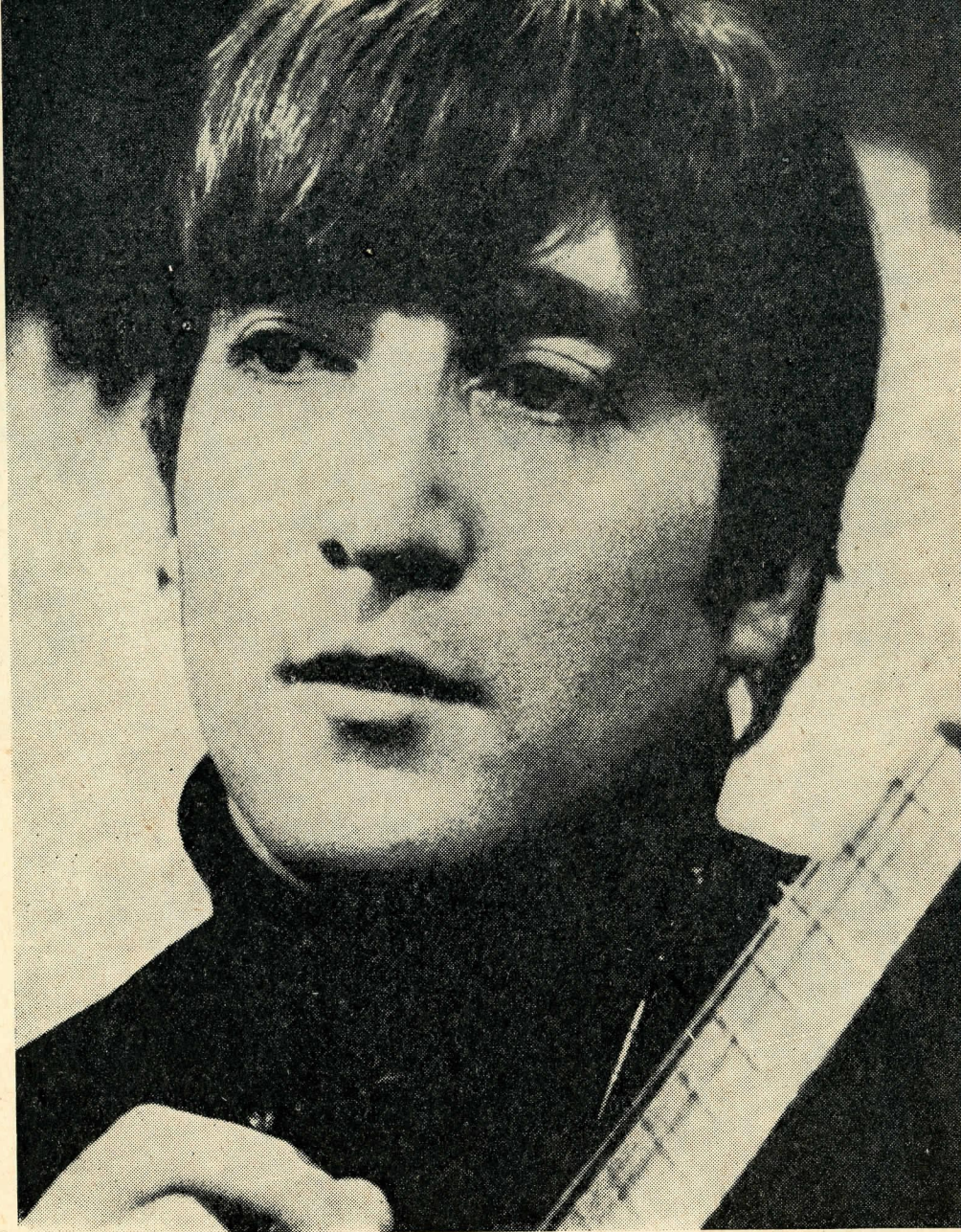
Je to pro mne lehké to psát. Když se to lidem bude líbit, budu spisovat, až žmoudám.“ Jeho první knížka povídek „John Lennon in his own write“ vyšla nákladem více než čtvrt miliónu, druhá „A Spaniard in the works“ se právě prodává. Obě s jeho ilustracemi. –

FUNKCE VE SKUPINĚ: Doprovodný kytarista. Nepovažuje se za vynikajícího, s čímž odborníci souhlasí. –

NAHRÁVKY Z POSLEDNÍ DOBY, KDE ZPÍVÁ HLAVNĚ ON: Ticket to ride; Yes it is; Norwegian wood; Girl; Run for your love; No reply; I'm a loser; Mr. Moonlight; Help!; I've got to hide your love away; You're going to lose that girl; It's only love; Dizzy Miss Lizzy; Day Tripper. – MÁ RÁD: Skupinu The Shirelles, moderní jazz, černé zpěváky a vynikajícího amerického básníka Boba Dylana. –

NEMÁ RÁD: Polícajty a intelektuály.

John
Lennon

PAUL McCARTNEY

basová kytara

„Nejvíc na něho letí zajáci“ – charakterizoval stručně Ringo. Vedle dobrého vzhledu mu nechybí ani výřečnost; konferuje koncerty Beatles a bývá mluvčím skupiny na tiskových konferencích. Není pravda, že píše všechny písňové texty (jak se u nás zpočátku myslelo). Je posedlý komediantstvím: v přestrojení žádá slavné osobnosti o autogramy, na což mu už naletěl při zájezdu ve Švédsku i George. Většina citátů o tom, že Beatles vlastně nic neumějí a jsou šťastní podvodníci, pochází od něho. Jediný se během koncertu výrazněji pohybuje; ostatní sotva přeskochí s nohy na nohu. Reportérům občas vyrazí dech svými poznámkami o románech Franze Kafky, italském filmovém neorealismu a podobně. Z jeho všestranného talentu je nejcennější měkký, chlapecký hlas.

NAROZENINY: 18. června (čtyřicetiletý). – DNEŠNÍ BYDLIŠTĚ: Londýn. – SOUROZENCI: Mladší bratr, začínající satirik. – MÍRA: 180 cm. – VÁHA: 72 kg. – OČI: Hnědé. – VLASY: Tmavohnědé do černá. – MATKA: Zemřela, když mu bylo čtrnáct. – OTEC: Jim McCartney, bývalý obchodník s bavlnou, dnes čtyřiašedesátiletý. „Nikdy mi v ničem nerozkazoval. Moc věřil na umírněnost. Vždycky říkal: Zapal si cigaretu, ale neužij si z toho rakovinu.“ Jen někdy Paulovi vytýkal „to hrozné ječení“; sám kdysi míval Jim's McCrystallband. Paul mu splnil jeho celoživotní touhu – koupil mu yorkshirského plnokrevníka za 1200 liber. – PAULOVA DÍVKA: Jana Asherová, herečka, sestra Petera z pěveckého dua Peter and Gordon. Chodí spolu déle než tři roky a mezitím se zbývající tři Beatles – o jejichž známostech se vědělo až později – oženili. – HUDEBNÍ VZDĚLÁNÍ: Kytarista a klavírista samouk. – FUNKCE VE SKUPINĚ: Baskytarista. – NAHRÁVKY Z POSLEDNÍ DOBY, KDE ZPÍVÁ HLAVNĚ ON: You won't see me; Michelle; I'm looking through you; Rock'n'roll music; I'll follow the sun; Kansas City; What you're doing; The night before; Another girl; Yesterday; We can work it out. – VZDĚLÁNÍ: Základní škola, v níž se poznal s Georgem. „Oba jsme neměli rádi takové ty předměty, jako je třeba zeměpis

Paul
McCartney

nebo matematika, a oba jsme závodili v plavání... O prázdninách jsme spolu jezdili stopem a se zájmem sledovali, komu dřív dojdou peníze. Vydrželi jsme taky 28 hodin bez jídla, než jsme si koupili nudle v konzervě a ohřáli si je na petrolejovém vaříči.

V Tauntonu jsme spali na břehu, ve Walesu uprostřed fotbalového hřiště."

Pak liverpoolské gymnasium a příprava na zvláštní dvouletý kurs pro universitní studium. Nejvíc mu šla moderní literatura.

„Měli jsme výborného angličtináře. Místo aby nás otravoval starou klasikou, nechal nás číst Tennessee Williamse a Milence Lady Chatterleyové.“ –

PŮVODNÍ ZÁJEM: „Nepamatuji se, že bych někdy chtěl něčím být.“

Ze školy byl vyloučen, protože místo zkoušek odjel někam hrát. –

PRVNÍ ZAHRANIČNÍ ZÁJEZD: Hamburk. „Hráli jsme u toho chlápka, kterému patřil klub i to staré, rozpadající se kino. Dal nás do biografu, šileně zchátralé místnosti, hned vedle záchodu,

ve kterém skladovali odpadky.“ – JAZYKOVÉ ZNALOSTI: Němčina, španělština. –

KONÍČEK: Návrhy kostýmů pro Beatles. Ale zrovna tak by se dalo uvést

mnoho jiných věcí. – MANUÁLNÍ ZAMĚSTNÁNÍ: Když ještě skupina

neměla angažmá, stácel v továrně drát a byl pomocníkem strojvedoucího

na lokomotivě. – SLÁVA, PENÍZE, ATD.: „Nejsem blbý. Víím, že jednoho dne

o nás lidé ztratí zájem. Potom se budeme moci vrátit ke svým

soukromým věcem. Ostatní se pak budou bodře usmívat, jako co jsme

nadělali prachů. Fakt ale je, že aby je člověk měl, musí si prodělat leccos.

Na druhé straně zase spousta lidí říká, že nepracujeme kvůli penězům.

To jsou tedy trochu natvrdlí. Než jsem začal dělat tohle,

měl jsem dvě zaměstnání. Taková průměrná, jaká může dělat každý.

Ale obě byla desetkrát snadnější než tohle. To, co dělám teď,

je jako učení – nesmíte přestat, nikdy...“ –

JSOU ROLLING STONES POPULÁRNĚJŠÍ NEŽ BEATLES? „O tom bych nerad mluvil.

Oni mají svého propagačního agenta, my také. Je na vás, komu věříte...“ –

MÁ RÁD: Každou dobře udělanou hudbu, s výjimkou tradičního jazzu.

(Stejnou výjimku udává John.) Ale nejvíc černé zpěváky Little Richarda

a zesnulou Dinah Washingtonovou. Z měst Řím. –

NEMÁ RÁD: Filmy s kovboji, Vinnitouem atd. A hlavně to,

co se děje ve Vietnamu, „Bomby, střely,

rány a lidi tam dělají věci, které by dělat neměli.“

GEORGE HARRISON

sólová kytara

Jediný brouk, který není „hvězda“. To, čím vyniká, není totiž vidět na fotografiích; hráčské mistrovství. Je klidný a jak manažer Epstein, tak nahrávací režisér George Martin si ho berou jako vyjednavče ve chvílích, kdy se Beatlům nechce do práce. V jeho rozhovorech s novináři téměř chybí pověstná liverpoolská recese, zato je tam hodně hudebních úvah. I v těch je ale George jako Beatles výjimečný; není například zamilován do černošské hudby. Do skupiny přišel jako pátý: v r. 1959 tam totiž hrál i kytarista Stuart Sutcliffe. (Později zemřel v Hamburku.) George hrál nejdříve na doprovodnou kytaru, později převzal po Paulovi sólovou, třebaže Paul ho na ni vlastně učil hrát.

NAROZENINY: 25. února (třicet let). — **DNEŠNÍ BYDLIŠTĚ:** Londýn. — **MÍRA:** 180 cm. — **VÁHA:** 64 kg. — **OČI:** Světle hnědé. — **VLASY:** Tmavohnědé. — **SOUROZENCI:** Dva bratři a sestra. Mladšímu Petovi dal George sportovního Hillmana a staršímu Haroldovi odloženého Jaguára. — **MATKA:** Stále vede domácnost, dnes už ovšem nikoliv z pouhých pěti liber, jako kdysi (George koupil rodině domek na předměstí Liverpoolu); pořádnou dovolenou zažila poprvé před dvěma roky, kdy ji George poslal s otcem na tři týdny na Jamaicu. — **OTEC:** Donedávna řidič autobusu, nyní se konečně nechal přemluvit, aby si odpočinul. — **MANŽELKA:** Blondatá Patti Boydová; mihla se už filmem Perný den. Tajná svatba byla letos v lednu. „Kdy jsme se rozhodli? Bylo tom, myslím, právě před vánoci. Jeli jsme vozem, Patti řídila a já jí povídám: Že bychom se vzali, ne? — A ona řekla yes, okay, ani nespustila oči ze silnice. To je řidička!“ — **PRVNÍ VELKÉ VZORY:** Lonnie Donegan a bílí američtí rock'n'rolloví zpěváci Buddy Holly a Eddie Cochran. George je viděl v Anglii a snil o tom, že s nimi bude jednou vystupovat. Oba zahynuli při dopravních nehodách. — **FUNKCE VE SKUPINĚ:** Sólový kytarista, obecně uznávaný jako nejlepší hráč Beatles, a snad i první v celé Anglii. Jeho sóla na dvanáctistrunnou kytaru (např. v Perném dni) jsou původní a stěží napodobitelná. Příležitostně doplňuje svým hlasem i oba hlavní zpěváky, Johna a Paula. Skládá málo, z písniček Beatles je jeho přibližně každá osmá. — **NAHRÁVKY Z POSLEDNÍ DOBY, KDE ZPIVÁ HLAVNĚ ON:** Think for yourself; If I needed someone; You like me too much (všechny tři jeho vlastní); Everybody's trying to be my baby. — **VZDĚLÁNÍ:** Střední škola, z té chtěl jít studovat elektroinženýrství. Aby získal napřed praxi, učil se v obchodě. Co se tu naučil, bylo mu později u Beatles dobré, protože si zpočátku udržovali celou zvukovou aparaturu sami. —

PRVNÍ SKUPINA: Georgova vlastní – The Rebels (Povstalci).

Sám v ní zpíval, hrál a jako patnáctiletý uvedl i několik vlastních skladeb, z nichž se žádná neujala. – KONÍČEK: Kina, auta. –

ZVLÁŠTNÍ ZNAMENÍ: Mnohem odpovědnější, cílevědomější a profesionálnější postoj k hudbě, než mají jeho tři kamarádi.

Srovnajme, jak reagovali Beatles, když jim v roce 1962 jejich manažer Brian Epstein telegrafoval do Hamburku, že firma EMI konečně podepsala smlouvu na natáčení jejich desek. Telegrafické odpovědi zněly:

Paulova: „Prosím, pošlete telegraficky zálohu na honorář 10 000 liber.“ –

Johnova: „Kdy budeme milionáři?“ – Georgova: „Kupte čtyři nové kytary!“

Když byli Beatles v Americe, koupil si za 1500 dolarů

jeden z prvních výrobků nového modelu čtyřladvacetistrunné kytary

značky Fenton-Weill a okamžitě ji použil při nahrávce skladby

Can't buy me love. – JSOU ROLLING STONES LEPŠÍ NEŽ BEATLES?

„My jsme prodali asi sto miliónů desek. Oni, pokud vím, tak asi dva.

Prodali vůbec ty dva? (Citát z roku 1964.) – MÁ RAD: Zpěv Earthy Kittové

a kytarovou hru Chet Atkinse a Segovii. –

NEJVĚTŠÍ RADOST Z POSLEDNÍ DOBY: Pořídil si soukromé nahrávací studio

se soustavou mikrofónů, magnetofonů a zesilovačů, takže sám se svým hlasem

a kytarou může trikovou metodou nahradit orchestr i se sborem. –

NEJOBLIBENĚJŠÍ DOMACÍ HRA: Deskový automat. Má v něm 40 desek,

nejvíc s americkým černochem Otisem Reddingem.

POZOR!!!

**Upozornujeme své čtenáře,
že v příštím čísle RMS
bude vložena zvláštní příloha
s fotografií BEATLES
a ústřední melodií
z jejich posledního filmu
HELP!**

George
Harrison

RINGO STARR

bicí nástroje

Není nejtýpcičtější Beatle, jak by se snad zdálo podle nejdelších a nejrozčepýřenějších vlasů. Přišel do hotové skupiny jako poslední, ne z nějakého kamarádství, ale protože výborně bubnoval; vedle George je pokládán za nejlepšího instrumentalistu. Jeho dobráckého bernardýnství využívají tři mladší brouci kde mohou. Klidně potvrdili americkým reportérům, že měl čtrnáct (nebo kolik) operací žaludku, že je takový chudáček a pro samou nemoc byl ve škole jen třikrát v životě. Ringo mlčky přikyvuje, nic nezkazí. Už ho nepřekvapí, když někdo na tubu od „Yardleyova šamponu pro muže“ připiše „a pro Ringa“. Jeho novinové výroky jsou moudré a netrpí upovídaností, což není pravidlem u jeho živějších kolegů. Prý má sbírku více než dvou tisíc prstenů.

VLASTNÍ JMÉNO: Richard Starkey. „Když jsem před lety hrál v Liverpoolu se skupinou Rory Storm's Hurricanes, spousta lidí měla přezdívky. Chtěli, abych se přejmenoval. Starkey skutečně bylo trochu hloupé (stark – ztuhlý). Přirozenější bylo Starr. A podle mých prstenů mi dali jméno Ringo.“ – NAROZENINY: 7. července, šestadvacáté. – BYDLIŠTĚ: Londýn. – MIRA: 173 cm. – VÁHA: 61 kg. – OČI: Modré. – VLASY: Hnědé s šedými pramenky za pravým uchem. – SOUROZENCI: Nemá. – MATKA: Ještě před šesti lety pracovala jako barová mixérka. Tehdy žili v jednom z nejhorších předměstí liverpoolského přístavu, v Dingle, na břehu Mersey. Z ulic se vcházelo přímo do starých přízemních domků. – OTEC: Natěrač. – MANŽELKA: Liverpoolská kadeřnice Maureen, dávná známost. Jejich synu Zakovi bude rok. – JEHO PRVNÍ VELKÉ VZORY: Ruth Brownová, The Soul Sisters, Chuck Berry, Ben E. King, The Drifters. Samí černoši a míšenci. – FUNKCE VE SKUPINĚ: Bubeník. Vedoucí jedné z nejlepších konkurenčních skupin, Dave Clark – sám bubeník – prohlásil, že jestli Beatlům někoho opravdu závidí, pak je to Ringo. – VZDĚLÁNÍ: Nejkratší ze všech brouků. Už když chodil do základní školy

Ringo
Starr

v St. Silas (společně s Ronem Wycherleym, později slavným pod jménem Billy Fury), mu rodiče koupili k narozeninám bicí soupravu a tím bylo rozhodnuto. Vděčný syn vysedával s darem celé hodiny a ve třídě mímodesk bubnoval prsty na tabuli i při zkoušení. –

PŮVODNÍ ZÁJMY: Nemohl se rozhodnout mezi kariérou kadeřníka a motocyklového závodníka. (Mimochodem: Automobilové zkoušky udělal teprve v r. 1964 po tříletých pokusech.) – **PRÍCHOD DO SKUPINY:** V r. 1962. Nahrávací režisér firmy EMI George Martin si důrazně přál, aby původní bubeník Pete Best, který s Beatles hrával v Hamburku, byl vyměněn lepším, protože prý jeho hra neodpovídá celkovému pojetí skupiny. Beatles se nechtěli podřídit, nakonec se však rozhodli pro Ringa, který byl v Liverpoolu možná známější než oni sami. John mu oznámil telefonicky: „Tak jestli chceš, dobrá. Ale musíš si oholit vousy. Kotlety si můžeš nechat.“ Manažér Epstein Ringa zprvu nechtěl: „Myslel jsem si, že jeho bubnování je příliš hlasité a že jeho zjev nedělá dobrý dojem.“ – **PRVNÍ DOJMY:** „Když jsem se k nim dal, musel jsem se s nimi opravdu sžít. Ne, nebylo to tak těžké. Ale bylo to něco docela jiného, než kdyby člověk chtěl být jen bubeníkem... Když jsem si sedl za bicí, dobrou polovinu skladeb jsem neznal. A oni to věděli. Já zas věděl, že chtějí hned hrát a že se to musím všechno naučit. Poznali, že se to můžu naučit a od té chvíle byli, myslím, docela spokojeni.“ –

ZÁJEZD DO USA: Byl pro něj prvním osobním úspěchem. Stal se tam z celé skupiny nejpoblábnější. Mládež ho vítala parafrází na text beatlesácké písně I wanna hold your hand – Chci tě držet za ruku, a křičela: „Ringo, I wanna hold your nose“ (nose – nos). –

KONÍČEK: Tancování. – **NAHRÁVKY Z POSLEDNÍ DOBY, KDE ZPÍVÁ HLAVNĚ ON:** What goes on; Act naturally; Honey don't. – **CO ŘÍKAJÍ RODIČE?:** Paní Starkeyová, jejíž byt je plný látkových a plyšových zvířátek od Ringa, ale přesto se nechce stěhovat: „Máme tady tak milé sousedy, kdoví, jestli bychom takové našli jinde.“ Pan Starkey skladuje všechny zlaté a stříbrné desky, které mu Ringo vozí. –

MÁ RÁD: Raye Charlese a černošské zpěváky vůbec. –

NEMÁ RÁD: „Pitomce, kterých je kolem nás při zájezdech vždycky dost.“

BEATLES –

I NEED YOU

Hudba i text: George

You don't re-a-lise - how much - I need - you
Said you had a thing - or two - to tell - me
Please re-mem-ber how - I feel - a - bout - you

Love you all the time - and nev-er leave - you
How was I to know - you would up- set - me
I could never real - ly live with- out - you

come on back to me - I'm lonely as - can be -
did-n't re- a- lise- as I looked in- your eyes - I need
come on back and see - just what you mean - to me

- you - You told - me oh yes! you told me You
don't want my lovin' any more - That's when it hurt me and feeling like this I
just can't go on an- y - more
I need - you - I need - you -

© by Northern Songs Ltd., London W. C 2

BEATLACHÁNÍ

Americký televizní reportér: „Nyní hledíte do tváří miliónům diváků. Co si právě myslíte?“

John: „Chcete to opravdu vědět?“

TELL ME WHAT YOU SEE

Hudba: John / Text: Paul

Medium Tempo

1. If you let - me take - your heart I will prove - to you -
2. Big and black - the clouds - may be Time will pass - a - way -
3. Lis - ten to - me one - more time How can I - get through

We will nev - er be - a - part If I'm part - of you -
If you put your trust - in me I'll make bright your day -
Can't you try - to see - that I'm Try - in' to get to you -

O - pen up - your eyes - now - Tell me what - you see -
Look in - to these eyes - now - Tell me what - you see -
O - pen up - your eyes - now - Tell me what - you see -

It is no sur - prise - now What you see - is me -
Don't you re - a - lise - now What you see - is me, -
It is no sur - prise - now What you see - is me -

Tell me what you see - D.S.

mm mm mm mm mm

© by Northern Songs Ltd., London W. C 2

BEATLACHÁNI

V newyorském Peppermint Clubu předvedla Beatlům na závěr večera jedna skupina kopii mnoha jejich skladeb.

„Vůbec se nám to nepodobalo,“ tvrdil pak Ringo. „Byla to příliš dobrá hudba.“

THINGS WE SAID TODAY

Hudba: John / Text: Paul

Moderato

1. You say - you will - love - me if I have to - go -
 2. You say - you'll be - mine - girl 'til the - end of - time -
 3. - To - make you - mine - girl be the on - ly - one -

You'll be - thinking - of - me some-how - I will - know -
 These days - such a - kind - girl seems so - hard to - find -
 Love me - all the - time - girl we'll go - on and - on

Some-day - when I'm lonely wishing you weren't so far away - Then I - will remem-ber
 Some-day - when we're dreaming - deep in love not a lot to say - Then we will remem-ber
 Some-day - when we're dreaming - deep in love not a lot to say - Then we will remem-ber

- ber Things We Said to - day - - Me I'm just - the luck -
 - ber Things We Said to - day - -
 - ber Things We Said to - day - -

- y kind Love to hear - you say - that love is love - And though we may
 - be blind Love is here - to stay - and that's enough

CODA

© by Northern Songs Ltd., London W. C 2

Po prvním nahrávání u firmy EMI se Beatles sešli v kontrolní místnosti, aby si poslechli výsledek.

„Řekněte, co se vám nelíbí,“ vyzval je režisér.

„Tak abych začal,“ povídá George, „nelíbí se mi vaše kravata.“

BEATLACHÁNÍ

Vévoda z Edinburghu údajně kdesi prohlásil, že Beatles jdou dolů. Popuzení Beatles se ozvali v novinách...

Paul: „Vsadil bych se, že se vévodova kniha neprodává tak rychle, jako naše desky.“

John: „Ten chlap už ode mne neuvidí žádný prachy pro ty jeho hrací stánky.“

George: „A řekněte mu, že se vzdávám té ceny, co mi dal. Vsadil bych se, že teď někde kupuje naši novou desku.“

A po dlouhém dohadování...

Paul: „Tak tedy pokud jde o mě, myslím, že je to součást nějakého tajného spiknutí.“

„Ale čího?“ — říká John. „Jaggerova?“ (Pozn.: Mick Jagger je vedoucí největších konkurentů, skupiny Rolling Stones.)

Nakonec po všem tom — ať už předstíraném či poloopravdovém — vzrušení poslal vévoda z Edinburghu telegram manažerovi Epsteinovi, v němž vysvětlil, že neřekl „on the wane“, ale „away“ — že jsou pryč; Beatles byli právě v Americe.

A na to George: „Bylo by dobře vědět, co vlastně řekl.“

V amerických novinách vyšla karikatura, na níž jsou Beatles uvnitř kruhu z několika set tanků. V textu stálo:

Říká prezident Johnson britskému premiérovi: „Poslouchej, Home, pokud jde o ten Kypr, tak mám strach, že teď budeme mít spíš práci, abychom ochránili ty vaše Beatles.“

„Nosíte paruky?“

„Nosili bychom je jen tehdy,“ říká John, „kdyby měly opravdové lupy.“

„Jediné, co budou potřebovat, až to skončí,“ míní zdravotní sestra na jednom zvlášť ukřižovaném koncertě, „jsou dobré ušní stříkačky.“

Na tiskové konferenci ve Washingtonu se jich reportér zeptal, co si myslí o prezidentu Johnsonovi.

„Co si myslíte o prezidentovi?“ zeptal se Ringo technika, který mu držoval mikrofon.

„Je to velkej chlap.“

„Je to velkej chlap,“ prohlásil pak Ringo.

Beatles ve svých debatách často vzpomínají na hudebního manažera gramofonové společnosti DECCA Dicka Rowa, který v roce 1962 odmítl jejich nahrávky.

„Teď by si jistě nafackoval,“ řekl onehdy Paul.

„Doufám, že se bude fackovat do smrti,“ přál si John.

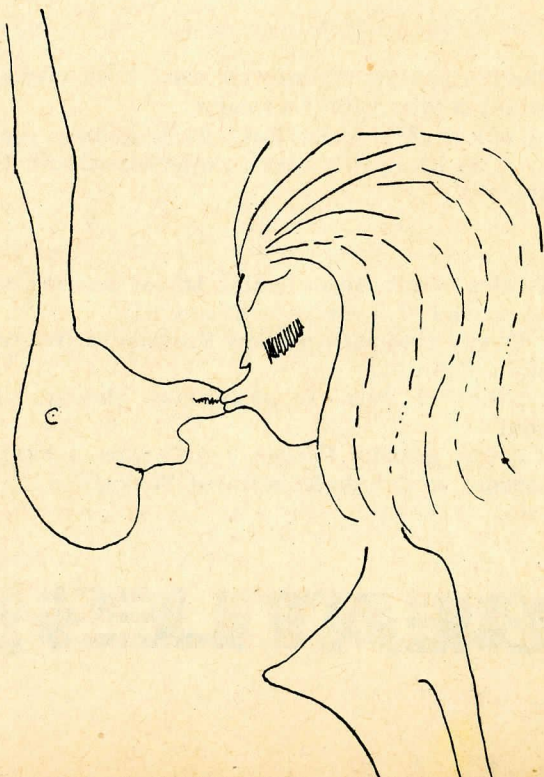
„Co si myslíte o Beethovenovi?“

„Miluji ho,“ odpovídá Ringo. „Zejména jeho verše.“

„Chcete si z Ameriky vzít něco domů?“ zeptal se reportér Johna.

„Rockefellerův ústav.“

Mačkanice amerických novinářů a fotografů. Vedoucí konference křičí: „Dámy a pánové, nebudte jak děti, netlačte se, já vám hned skupinu představím... Tak sakra buďte zticha!“

John papouškuje: „Yeah, yeah. Sakra buďte všichni zticha.“

Britský velvyslanec v USA Sir David si popletl při recepci jejich jména. George se uklonil, ukázal na Johna a řekl: „To je George.“ Potom John se slovy „To je Ringo“ ukázal na Georga; pak ukázal na Ringa: „George je tenhle.“ Hra se opakovala, všichni přítomní se smáli. Ale při odchodu se náhle Ringo obrátil k velvyslanci:

„A kdo jste vy?“

„Jak již mnozí z vás vědí, Beatles budou dnešní noc v hotelu. Dá se očekávat, že po dobu svého pobytu nebudou chtít být rušeni. Je proto přísně zakázáno pro jakéhokoli člena personálu snažit se získat jejich autogramy nebo zvát jakékoli přátele během večera nebo příštího rána do budovy. Zanedbání tohoto nařízení bude mít za následek okamžité propuštění. — William Bradford.“

Ze služebního bulletinu hotelu University Arms' v Cambridgi.

Beatles poprvé vystupovali před královským dvorem. Blížil se závěr programu a John vyšel na rampu:

„Byl bych rád, kdybyste se k tomuto poslednímu číslu připojili. Mohli by ti na laciných místech tleskat do dlaní? Ti ostatní mohou chřestit svými klenoty.“

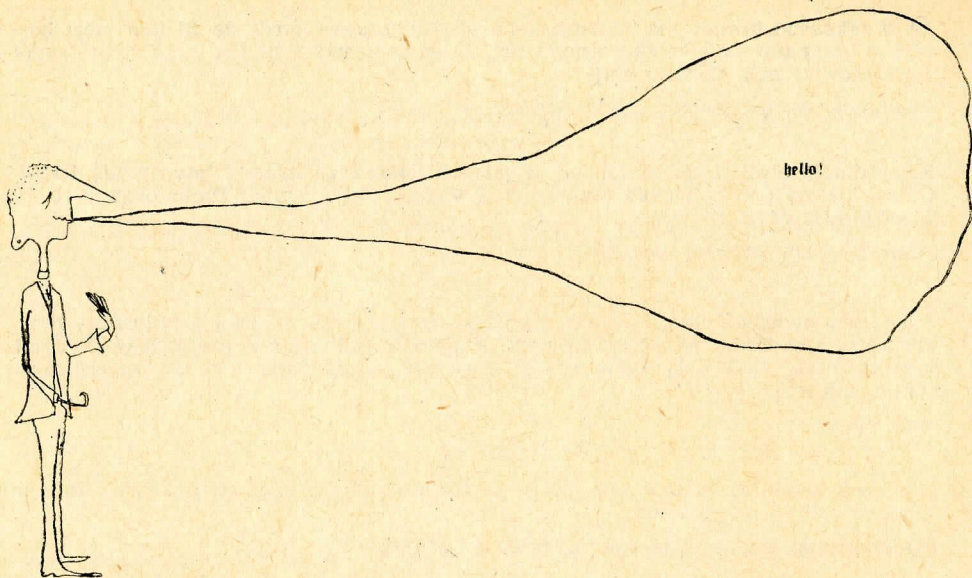
Beatles ovšem nejsou jediní, kdo si neberou servítky; zejména mnozí černošští umělci si v tom s nimi nezadají.

Slavný trumpetista Dizzy Gillespie přišel za nimi do šatny a řekl na uvítanou Georgovi:

„Nepřišel jsem vás poslouchat, člověče. Chci si vás jen dobře prohlédnout.“

Potom požádal Georga o autogram a když ho dostal, řekl, že ho půjde „prodat za dvě desky s Count Basie.“

BEATLES!

Vrátili znovu světu ten starý, drsný rock a zpřístupnili ho více lidem.
Little Richard, zpěvák stylu rhythm and blues

Líbí se mi, protože složili některé pěkné věci. Zpívám jejich Can't Buy Me Love, ale nedělám to tak dobře jako oni.
Lena Horneová, jazzová zpěvačka

75 % reklamy, 20 % dlouhých vlasů, 5 % zpěvavého skučení a kouzelná atmosféra, za kterou Beatles vděčí spíše Barnumovi než Anglii.
The Herald Tribune

Každý je má rád, protože vypadají tak šťastně.
Maureen Cleaveová, hudební kritička

V mnohém nás mohou poučit o dnešních mladých lidech. Ti potřebují hrdinu. Mámie, kterou vyvolali Beatles, je formou úniku. Ale nač je za to kritizovat? Na únikovosti je založena celá naše společnost.
Liverpoolský kněz

Nemusíte být zrovna geniální, abyste si všiml paralely mezi sexuálním vzrušením a stoupající intenzitou vzrušených výkřiků během tak dráždivého čísla, jako je Twist And Shout. Avšak, bráno z tohoto hlediska, myslím, že to je nevázané veselí Beatles, které plodí nadšení. Není to žádný presleyovský otevřený sexuální útok, ani, když už o tom mluvíme, cokoli z dospělé smyslnosti Sinatry.
Kapacita londýnské kliniky; Sunday Times

Beatles? Ano, znám. Měli by se dát především ostříhat.
Frank Sinatra

Lepší takového hrdinu než ministerského předsedu, který tvrdí, že žil léta mezi hrdinky a který tím chce ve skutečnosti říci, že ve společnosti jiných lordů střílel sluky na vřesovišti nad uhelnou slojí.

Challenge, časopis komunistické mládeže

Kdy skončí? Myslím, že tento den je ještě daleko. Před dvaceti lety si lidé říkali: Už nic neuslyšíme o Franku Sinatrovi? A slyšeli. Nebo Sophie Tuckerová? Je jí 76 a ještě se o ní ví.

Alan Freeman, hudební manažer

Z hlediska hudebního jsou téměř k uzoufání: kytary a bicí vyrazí nemilosrdný beat, kryjící se s podřadnými rytmy, harmonií a melodií. Jejich texty, prokládané šílenými výkřiky Yeah, Yeah jsou katastrofální, absurdní smíchaninou, s levně romantickou sentimentalitou.

Newsweek

Jsou tvrdí. Tvrdí — to znamená, že se nepřizpůsobují. To není chuligánství. Kožené sako, to sedí — to je tvrdé.

Pat Haganová, patnáctiletá ošetřovatelka v Chicagu

Zvuk vás srazí, je to, jako byste se brodili ve víru. Elementární, čerstvé, veselé, s jasným citovým prvkem. To se v Anglii před rokem 1939 stát nemohlo. Mládež byla pokornější. Teď je všechno v proudu, má to víc povahu rodovou, skupinovou. Ve srážce na tanečním parketu mladík ztratí partnerku a nezdá se, že by mu to vadilo.

J. B. Mays, profesor sociologie

Neničte Beatles. Během té hodiny, co vystupovali v televizi v estrádě Ed Sullivana, nebyla po celé Americe ukradena ani noční čepice.

Bill Gold, Washington Post

Viděla jsem je v Paříži, v Olympii, a moc se mi líbili. Jsou přirození, sympatičtí... opravdu mám tu jejich hudbu ráda.

Hana Hegerová

Je pravda, že při některých jejich vystoupeních občas mladí posluchači — snad 13 až 15letí — třískali židle, hulákali, křičeli. Přesto jsem přesvědčen, že Beatles jsou všechno možné, jenom ne chuligáni či „zlatá“ mládež. Přesvědčila mě o tom jejich hudba. Ti mládenci, kteří tak báječně zpívají a hrají, nejsou vyvrhelové ani záškodníci.

Miroslav Ivanov, literární kritik

Nejsou špatní, ale jsou snad až příliš populární. Mně osobně se řada jiných líbí víc. Když už rhythm and blues, tak tedy vždycky raději černochoy.

Pavel Bobek, zpěvák skupiny Olympic

Jsou výborní.

Karel Gott

Když jsem se s nimi setkal poprvé, myslel jsem, že jsem na filmu bratří Marxů. Mají nádherný způsob jak nerespektovat okolí.

Walter Shenson, producent jejich filmů

Nepamatuji se, že by kdy skupina bezvýznamných mladíků dovezla do Anglie tak významnou částku za vývoz bezvýznamností.

Vedoucí pracovník londýnské banky

Beatles hrají výborně, avšak svým rockovým pojetím skladeb se vracejí o osm let zpátky.

Cliff Richard

Zlenivěli jsme a Beatles nás odstavili. Je to případ studentů, kteří překonali své učitele.

Bobby Darin

Co se může ještě přihodit skupině, která během dvou let měla sedm svých skladeb v čele žebříčku nejprodávanějších desek?

Ray Coleman, redaktor Melody Makeru

Mám rád všechny jejich desky, hlavně proto, že nikdy nemají na druhé straně slabou skladbu.

Mick Jagger, zpěvák z Rolling Stones

Přijde generace radioaktivity, kouření ve čtrnácti a snídání na Saturnu. A ta se nás bude ptát, co to vlastně byli ti Beatles. Nepovídejme jim o dlouhých vlasech, o křiku a podobně. Přehrajme jim několik věcí z desky „Beatles na prodej“ a oni pochopí, oč asi šlo. Mládež z roku 2000 pozná z té desky upřímnost a pořádnou práci stejně jako my.

Derek Taylor, hudební kritik

Průměrný věk posluchačů Beatles a podobných souborů je 12 let — spodní hranice je asi 8 let, horní asi 15. Po dosažení horní věkové hranice většina posluchačů beatovou hudbu opouští a věnuje se vážné hudbě, jazzu nebo zábavné hudbě takového druhu, v němž se uplatňují profesionální měřítka.

Francis Newton, autor knihy Jazzová scéna

Don't knock the rhythm of the kids today;

Remember they're playing the Ringo way.

[Volný překlad: Nediňte se, co to teď kluci mají za rytmus; hrají zrovna tak jako Ringo.]

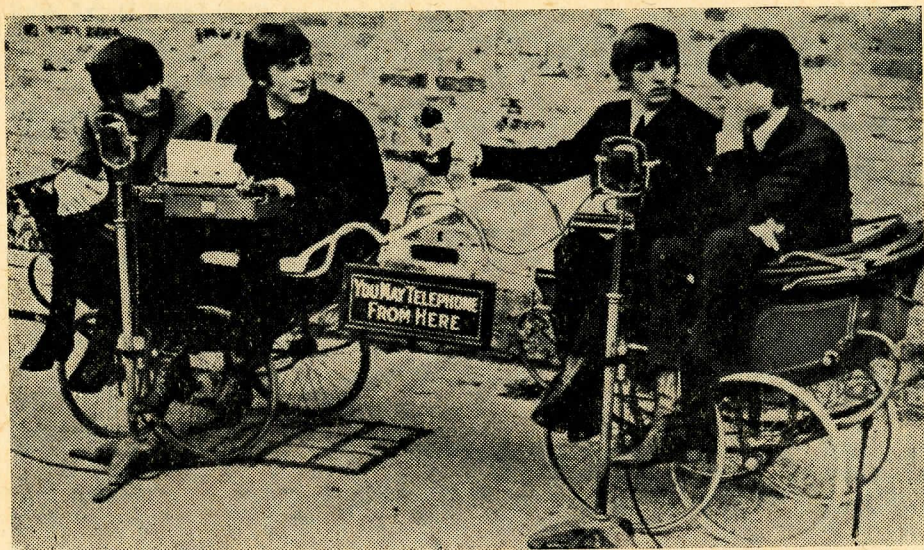
Ella Fitzgeraldová

Vždycky si představujete filmové hvězdy, populární zpěváky atd., že musí žít v kouzelných místech jako Hollywood a tak. Ale Beatles nic takového nejsou. Pocházejí z Liverpoolu.

Čtrnáctiletá čtenářka Observeru

Kdybych měl peníze, opatřil bych každému nezletilému v našem městě kytaru.

39 *Liverpoolský policejní president James Smith*

Odleva: George, John, Ringo, Paul

Beatles jsou natolik populární, že veřejnost sleduje každé jejich slovo. Jejich výroky okamžitě každý zná. Proto má pro pokrokové síly Anglie význam už to, když Beatles prohlásí, že v žádném případě nepojedou do Jihoafrické republiky, neboť odsuzují rasovou diskriminaci. Jejich slova totiž ovlivňují a často i reprezentují veřejné mínění.

Walter Homes, Daily Worker

V únoru 1964 udělali pro bilanci zahraničního obchodu víc než celý britský automobilový průmysl.

Tiskový referent liverpoolského starosty

Za poslední dva roky si Ringo zvykl bydlet v nejdražších hotelech na světě. Ale pohyb, jímž padne na gauč, jasně ukazuje, že doma je tady.

Max Scheller, Stern

Každý večer než jdu spát děkuji pánubohu, že je stvořil.

Frank Hessy, liverpoolský obchodník hudebninami

Jak je osvěžující vidět tyto klackovské mladé Beatles, když popadnou při královském představení publikum za krk a změní je v beatlujícího teenagera.

Daily Mirror

PÍSNĚ

GIRL

Hudba: John / Text: Paul

Is there anybody go to listen to my story
All about the girl who came to stay
She's the kind of girl you want so much it
Makes you sorry
Still you don't regret a single day
Oh Girl

When I think of all the times I tried
So hard to leave her
She will turn to me and start to cry
And she promises the earth to me and I
Believe her
After all this time I don't know why
Oh Girl

She's the kind of girl who puts you down
When friends are there you feel a fool
When you say she's looking good
She acts as if it's understood she's cool
Girl

Was she told when she was young that
pain would
Leade to pleasure
Did she understand if when they said
That a man must break his back to earn
His day of leisure
Will she still believe it when he's dead
Girl

(Pozn. k písni Michelle: Uvádět byt jen přibližný a víceméně orientační překlad tohoto textu asi není zcela správné vůči autorům skladby. Největší význam jejich textu totiž není v tomto případě v obsahu, ale ve zvukomalbě. Přece jen jsme však kvůli těm čtenářům, kteří nechtou anglicky ani francouzsky, orientační překlad zařadili.)

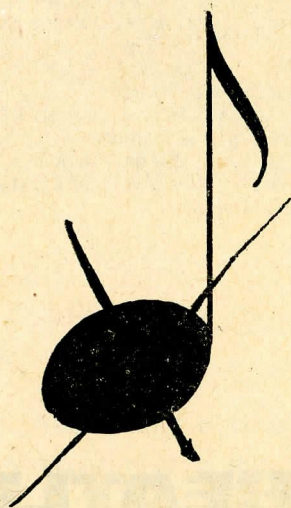
BEZ NOT

Pojďte a poslyšte můj příběh o děvčeti, které přišlo a už nikdy nezmizí. Takové děvče chcete tolik, až vás to bolí. A přece nelitujete ani jediného dne.

Když si pomyslím, kolikrát jsem se ze všech sil snažil rozejít se s ní, ale ona se ke mně vždycky vrátí a začne plakat, a slibuje mi modré s nebe a já jí věřím. Ačkoliv dnes už vlastně nevím proč.

Takové děvče vás převezde, když u toho jsou kamarádi, a cítíte se jako blázen. Když jí řeknete, že je hezká, chová se, jako kdyby se samosebou rozumělo, že jí je to jedno.

Řekli jí snad v mládí, že jen bolest vede k radosti? Pochopila to snad tak, že se muž musí dřív utrápit, než zažije něco hezkého? A chce tomu snad věřit tak dlouho, dokud se kvůli ní neutrápíte k smrti?

PÍSNĚ

MICHELLE

Hudba: John / Text: Paul

Michelle ma belle
These are words that go together well
My Michelle
Michelle ma belle
Sont les mots qui vont très bien ensemble
Très bien ensemble
I love you I love you I love you
That's all I want to say
Until I find a way
I will say the only words
I know that you'll understand

Michelle ma belle
Sont les mots qui vont très bien ensemble
Très bien ensemble
I need to I need to I need to
I need to make you see
On what you mean to me
Until I do I'm hoping you will know what
I mean

I love you

I want you I want you I want you
I think you know by now
I'll get to you somehow
Until I do I'm telling you so you'll
understand

Michelle ma belle
Sont les mots qui vont très bien ensemble
Très bien ensemble
I will say the only world
I know that you'll understand
My Michelle

BEZ NOT

Michelle, ma belle, to jsou slova, která se k sobě dobře hodí, má Michelle, Michelle. ma belle, to jsou slova, která se k sobě dobře hodí. Miluji tě, miluji tě, miluji tě a jenom proto tady chci zůstat, dokud se mi nepovede ti říct jediné slovo. Víím, že mi budeš rozumět.

Michelle, ma belle, to jsou slova, která se k sobě dobře hodí, dobře hodí. Potřebuji tě, potřebuji tě, potřebuji, abys viděla, co pro mne znamená. Doufám, aspoň, že pochopíš, co myslím, když říkám, miluji tě.

Chci tě, chci tě, chci tě. Doufám, že teď víš, že budeme spolu. Dokud se mi to nepodaří, budu opakovat ta slova, abys mi porozuměla. Michelle, ma belle, to jsou slova, která se k sobě dobře hodí, dobře hodí. Rád bych říkal jediné slovo, a víím, že mu porozumíš, má Michelle.

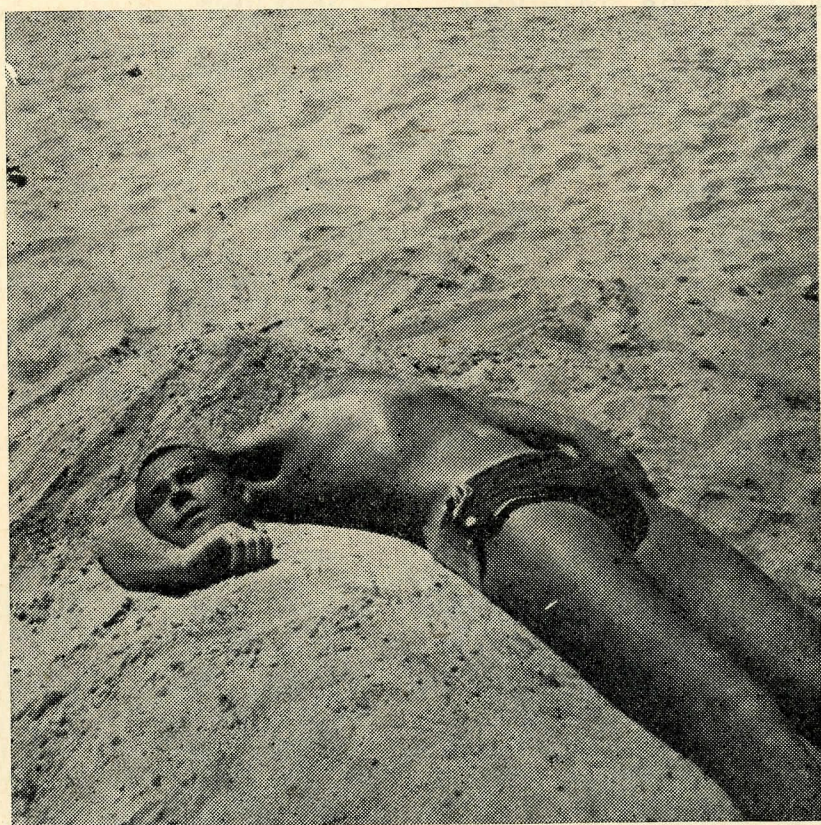
Všechny materiály o skupině Beatles, které v tomto čísle přinášíme, přetiskujeme (s výjimkou samostatných čtyř portrétů Johna, Paula, Georga a Ringa, napsaných Jiřím Černým) z knihy POPLACH KOLEM BEATLES. Napsali ji Miroslava a Jiří Černých, graficky upravil Jiří Šalamoun a v příštích týdnech má vyjít v Pantonu, nakladatelství Svazu československých skladatelů. Tato knížka přináší velmi podrobnou historii skupiny Beatles a je první svého druhu v naší hudební publicistice.

BEATLES .

Čtenářská soutěž repertoáru malé scény

Odpověz jednou větou!

ÚKOL PRO ČTENÁŘE Z PRAHY

Napište jednou, ale vtipnou větou
podpisek pod fotografii Jany Jelínkové

Odpověď zašlete z kterékoli pražské pošty a uveďte
svoji adresu, věk a povolání. Každý měsíc soutěží
jiný kraj.

Jiří Troják

František Janouch

Trním

Prošlapal jsem si cestu
K cholerickým
Býkům
Kteří plli turka
A vedli dlouhé diskuse o tom
Zda sakra
Je způsobnější nežli
Hergot
A jestli pošla
Běloba z
Černi
Či naopak

Tam u nich
Jsem stál
A přemýšlel
Proč asi není k dostání
Kalafuna

Ranní tramvaj

Nabitě jeviště
na kolejišti
projíždí bez zastávky
před pískajícím
publikem,
které si utrženými
knoflíky
zaplatilo první
řadu.
Dokonce i foyer
je plný
rozespalých komiků,
kteří netrpělivě
čekají na svoji
narážku
z prošedivělé budky
nápovědy
s kleštěmi neznajícími
humor
a slitování.
Charakteri i první
milovníci.
Celé se to podobá
dramatu:
Expozice:
To je taky nápad,
lézt sem s takovým
rancem!
Kolize:
Hleďte si svýho,
nádhéro!
Križe:
Zastavte, zastavte,
zapomněla jsem
vystoupit!
Peripetie: — (sbor)
Proč stojíme?
Katastrofa:
Nejde proud...
A místo opony
padá trolej...

Sedý kompars
mlčky spěchá
ve směru načaté
ocelové dvojčáry
do šaten.
Tiše,
vztekle,
bez potlesku galerií.

amatérská scéna

Vážení čtenáři,

jak je snad některým z vás známo, rediguje redakční kolektiv Repertoáru malé scény ještě druhý měsíčník, nazvaný AMATÉRSKÁ SCÉNA, který je svého druhu pendantem RMS. Dovolujeme si vás na náš druhý časopis, který vychází začátkem každého měsíce a jehož výtisk stojí Kčs 3, upozornit.

Ve snaze vyhovět stupňujícímu se zájmu veřejnosti rozhodli jsme se do Amatérské scény zařadit cyklus

JÓGA, JEJÍ PODSTATA, VÝZNAM A PRAXE

Jde o dlouhodobý seriál z pera PhDr. Karla W e r n e r a, doprovázený bohatou fotodokumentací. Byli bychom vám vděční, kdybyste s naším upozorněním seznámili své přátele. Náš druhý časopis, Amatérskou scénu, můžete abonovat na objednacím lístku, který najdete v tomto čísle časopisu.

Děkuje vám redakce

Repertoáru malé scény a Amatérské scény

Hledáte kluby dobré hudby?

Pak neváhejte a ihned si napište na adresu PANTON, Praha 1, Besední 3 o přihlášku a bližší podmínky členství.

Klub moderní taneční hudby

vydává dvě edice. Edice HRAJEME K TANCI je vhodná pro moderní taneční orchestry střední velikosti, které mají nejméně 3 saxofony, trumpetu, piano a bicí. Edice PÍSNIČKA V PARTITUŘE je vhodná pro všechny orchestry, poněvadž si mohou každou skladbu z partitury upravit pro jakékoliv obsazení. Skladby u obou edicí jsou podloženy textem. Najdete zde populární písničky moderní taneční tvorby.

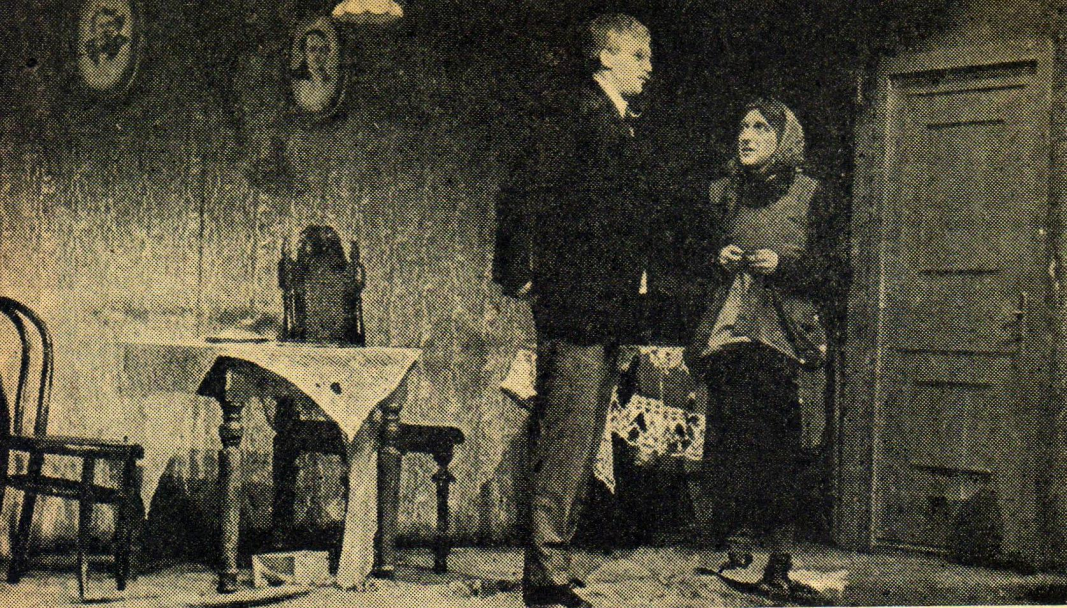
Klub dobré dechovky

přináší skladby lidové taneční hudby pro dechové orchestry. Skladby jsou upravovány pro 24členné soubory, ovšem tak, že jsou dobře hratelny a znějící i v menším, až 12členném obsazení orchestru. Edice KDD má základní řadu, povinnou k odběru, a řadu výběrovou, k volnému výběru.

Notové materiály obou klubů jsou pouze pro řádné členy. Nelze je tedy zakoupit v běžném prodeji.

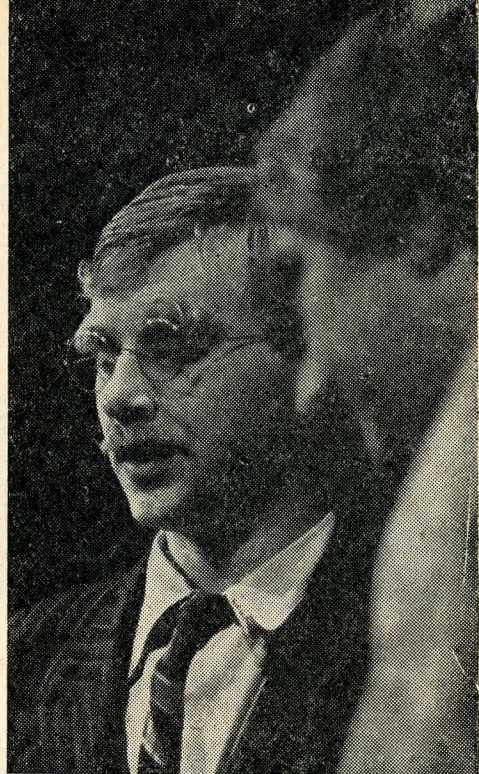
-os-

DOVOLTE, ABYCHOM VÁS UPOZORNILI, že ve čtrnáctideníku OSVĚTOVÁ PRÁCE vycházejí záznamy oblíbených rozhlasových „Důvěrných hovorů“, besed sexuologů o intimních problémech lidských vztahů. Po kapitolách o obecných sexuálních otázkách začne vycházet cyklus „Technika sexuálního styku“, dotazy čtenářů a odpovědi lékařů. Přihlášky adresujte PNS svého kraje. Předplatné na půl roku je 19,50 Kčs.

Cinoherní klub uvádí v jednom večeru Smočkovo Bludiště a Podivné odpoledne dr. Zvonka Burkeho, z něhož jsou Sochůrkovy snímky.

Vladimír Pucholt v Podivném odpoledni dr. Zvonka Burkeho. Foto Sochůrek

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo školství a kultury v nakladatelství Orbis, n. p.

Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény:

Jiří Beneš [vedoucí redaktor], Pavel Bošek, Marie Vašínková.

Grafická úprava: Miloslav Fulín. — Technická redaktorka: Jana Zubíková.

Redakční kruh: Václav Bárta, Vratislav Bartůněk, Jiří Černý, Miroslav Kovářik,

Josef Škvorecký, Jan Šrámek, Jaroslav Vedral, Ivan Verner, Ivan Vyskočil

Adresa redakce: Praha 1, Vinohradská 3; telefon 22 10 54

Tiskne Knihtisk, n. p., závod 2, Praha 2, Slezská 13

Rozšiřuje PNS, o předplatném informuje a objednávky přijímá každá pošta i doručovatelé, objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, ústřední expedice tisku,

odd. vývoz tisku, Praha 1, Jindřišská 14

Vychází měsíčně; cena výtisku 2,50 Kčs

Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně 15. dubna 1966.

© Orbis, 1966 — F-10*61522

Právo k provozování uveřejněných textů zadává

Ceskoslovenské divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28;

autorská práva autorů hudebních skladeb chrání

Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20

SOUKROMÉ SLUNCE

Hudba: Tomislav Vašíček

Text: Eduard Krečmar — Pavel Vrba

1. Už dřív jsem chtěl své slunce mít, vždyť sním by byl hned
šla tam dívka jako rtuť a hned, že prý má
sám a mít je ne-mohu, je sen, že maj' je

hezčí byt. Dlou-ho zkouším vy-krást oblo-hu, pak jdu, a maj'
na něj chuť. Dív-ka krás-ná sně-dla sluncí pět a teď jsem sní,
na rohu. Maj tam krás-né po-me-ranče jen a dív-ka, to

- je na rohu. Mám slunce, mám, do dia-
- a je můj svět.
- je ta-ky sen

ní - si je dám, - mám - slunce své, -

své - soukro - mé. 12. A E9 3. A E7 A
2. V tom - mé. Mít
3. Jsem

- slunce, mít, - tak se dá - jenom snít! -

D. Pokorná (pražský amatérský soubor
Škíble) v Mrožkově aktovce Kouzelná
noc. Foto Sochůrek

SMR

W